

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง "คำไทยและอิทธิพลภาษาไทยบางประการในภาษาเขมร" ทำให้ได้ผลการวิจัยสรุปได้ดังต่อไปนี้ คือ

1. ได้พบคำไทยที่เขมรยืมไปใช้ในภาษาเขมร 543 คำ (ดูภาคผนวก ก.)

คำแต่ละคำเหล่านี้พิจารณาได้ว่าเป็นคำไทยตามเกณฑ์ต่าง ๆ 4 เกณฑ์ ดังนี้

ก. อักษรวิธีและระบบเสียง เช่น หมู หมัน หรือ หมันง ภูลิน ภูตนาม และ ง้าว

ข. รูปคำและความหมาย เช่น ชาวตาก ใบตอง สายกล้วย แม่หัว และ หมูห

ค. วิธีการใช้คำ เช่น ปุรง พัด เรียวไร โลง และ เทว

ง. การปรากฏในภาษาถิ่นต่าง ๆ ของไทย เช่น ชูวาน ภูเขา ภูเขา และ พนม

คำไทยบางคำอาจพิจารณาตามเกณฑ์ต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นได้มากกว่าหนึ่งเกณฑ์ เช่น เติน ก็เสียง และ หูงหวย เป็นต้น

คำ เติน พิจารณาตามเกณฑ์อักษรวิธี และระบบเสียง (ดูข้อ 3.1.7) กับวิธีการใช้คำ (ดูข้อ 3.3.1)

คำ ก็เสียง พิจารณาตามเกณฑ์ อักษรวิธีและระบบเสียง (ดูข้อ 3.1.7) กับ รูปคำ และความหมาย (ดูข้อ 3.2.1)

คำ หูงหวย พิจารณาตามเกณฑ์อักษรวิธีและระบบเสียง (ดูข้อ 3.1.4) กับรูปคำ และความหมาย (ดูข้อ 3.2.2)

2. จากการศึกษาเรื่องรูปเขียนและหน่วยเสียงของคำไทยในภาษาเขมรพบว่า

รูปเขียนและระบบเสียงของภาษาไทยและภาษาเขมรมีความสัมพันธ์กัน รูปเขียนในภาษาทั้งสองสัมพันธ์กันเพราะต่างได้รับอิทธิพลจากอักษรอินเดียเหมือนกัน

(ดูหน้าบทที่ 4) ส่วนระบบเสียงในภาษาทั้งสอง สัมพันธ์กันเพราะมีหน่วยเสียงที่เป็น
 ปฏิภาคกัน (ดูข้อ 2.1.1 และ 2.1.2) จึงทำให้เขมรรับคำไทยไปใช้ในเขมรได้ 4 วิธี
 ดังนี้

ก. รูปเขียนและหน่วยเสียงตรงกัน เช่น

ภาษาไทย		ภาษาเขมร
ตัว	/tue/	ตัว /tu:ə/
ปากกา	/pà:k ka:/	ปากกา /pa:k ka:/

ข. เฉพาะรูปเขียนตรงกัน หน่วยเสียงต่างกัน

ภาษาไทย		ภาษาเขมร
งาย	/ŋá:y/	งาย /ŋi:əy/
ลาน	/lǎ:n/	ลาน /li:en/

ค. เฉพาะหน่วยเสียงตรงกัน รูปเขียนต่างกัน

ภาษาไทย		ภาษาเขมร
หอม	/sʰi:m/	ส้ม /sɔ:m/
ทองหยิบ	/tho:ŋ yip/	ถงยิบ /tho:ŋ yip/

ง. รูปเขียนและหน่วยเสียงต่างกัน

เขมร เปลี่ยนแปลงรูปเขียนและหน่วยเสียงคำไทยในภาษาเขมรตาม
 อักษรวิธีเขมร เพื่อให้เป็นคำที่เขมรใช้ได้ เป็นปกติในภาษาเขมร

ง.1 เปลี่ยนรูปและเสียง เช่น

ภาษาไทย		ภาษาเขมร
ยอม	/yo:m/	ยอม /po:m/
ไถ	/thây/	ไท /têy/
ต้น	/tǎ:n/	เต็น /taəŋ/

ง.2 เปลี่ยนรูปเพื่อให้เสียงตรงหรือใกล้เคียงเดิม เช่น

ภาษาไทย

ภาษาเขมร

(หมอ)เฒ่า /mɔ̃ː thâw/

(หม)ถาว /mɔ̃ː tha:v/

ง.3 เปลี่ยนเสียงเพื่อให้รูปตรงหรือใกล้เคียงเดิม เช่น

ภาษาไทย

ภาษาเขมร

ยก /yɔ̃k/

ยก /yñæk/

หมค /mɔ̃t/

หมก /mɔ̃t/

นอกจากเขมรเปลี่ยนแปลงรูปเขียนและหน่วยเสียงคำไทยในภาษาเขมรตามอักษรวิธีเขมร เพื่อให้เป็นคำที่เขมรอาใจและเป็นปกติในภาษาได้ เช่นข้อ ง. เขมรยังคงลักษณะคำยืมจากภาษาอื่น เช่น เขมรออกเสียงหน่วยเสียงบางหน่วยเสียงของภาษาไทยไม่ได้ เช่น หน่วยเสียงพยัญชนะ /f/ เมื่อเขมรรับคำไทยซึ่งปรากฏหน่วยเสียงเหล่านี้ เขมรจึงออกเสียงคำไทยเหล่านั้นในภาษาเขมรโดยใช้หน่วยเสียงที่เขมรมีใช้ในภาษา ส่วนรูปเขียนก็เขียนตามอักษรวิธีเขมร แต่เป็นแบบที่เขมรใช้ เขียนเฉพาะคำที่ยืมจากไทย (ดู 3.1.4) เช่น

ภาษาไทย

ภาษาเขมร

ฝูง /fɔ̃ːŋ/

ห้วง /voːŋ/

เฝ้า /fâw/

เห่า /vav/

3. จากการศึกษาเรื่องหน้าที่ของคำไทยในภาษาเขมร พบว่า

ก. หมวดคำนามเป็นหมวดคำที่คำไทยในภาษาเขมรปรากฏบ่อยครั้งที่สุด รองลงมาได้แก่หมวดคำกริยา และหมวดคำที่ปรากฏน้อยครั้งที่สุด คือ หมวดคำช่วยหน้ากริยา

ข. คำไทยในภาษาเขมรส่วนใหญ่ปรากฏในตำแหน่งประโยคเดียวกัน กับคำไทยในภาษาไทย และยังมีความหมายตรงกัน คำไทยเหล่านี้ปรากฏพบทั้ง 9 หมวดคำ

(ดูบทที่ 5) เช่น

หมวดคำนาม

ท. เขาทำซุ้มรับประธานรัฐสภาอังกฤษ

ข. เค เบ๊ วิ สิม ท้าวล ปุระธานรัฐสภาองคุเกตุส

เขา ทำ ซุ้ม รับ ประธานรัฐสภา อังกฤษ

"เขาทำซุ้มรับประธานรัฐสภาอังกฤษ "

แต่มีคำไทยในเขมรบางคำที่มีความหมายแตกต่างจากคำไทยในภาษาไทย เช่น

ท. เบ๊ เลียง ของฉันน้อยมาก

ข. เบ๊ เลียง ซุ คิจ ฉาส

เงินเดือน ฉัน น้อย มาก

"เงินเดือน (ของ) ฉันน้อยมาก"

ค. คำไทยบางคำในภาษาเขมรปรากฏในบริบทที่ต่างไปจากคำไทยในภาษาไทย แต่มีความหมายตรงกันหรือใกล้เคียงกัน คำไทยเหล่านี้ปรากฏเพียง 3 หมวดคำ ได้แก่ หมวดคำกริยา หมวดคำกริยาวิเศษณ์ และหมวดคำบุพบท พบตัวอย่างคำไทยประเภทนี้เพียงหมวดคำละ 1 - 2 คำ เท่านั้น (ดูข้อ 5.1.3) เช่น

หมวดคำกริยา

ท. น้องเหลาคินสอ

ข. มิ่ง กั พุง เพา ญง

ป่า ก่า ลั้ง เหลา มะ พร้าว

"ป่าก่าลั้งปอกมะพร้าว (โดยเหลาให้ยอดแหลมแบบเหลาคินสอ)

แต่มีคำไทยบางคำที่มีความหมายแตกต่างจากคำไทยในภาษาไทยด้วย เช่น

ตัวอย่างการสร้างคำนามโดยการประสมคำ

ภาษาไทย	ภาษาเขมร			ความหมาย
	เขมรยุคปัจจุบัน	เขมรยุคกลาง	เขมรยุคโบราณ	
การอ่าน	การกร	การกร	-	"ความยากจน"
ความจริง	เสจกฏีมูท	เสจกฏีมูท	-	"ความเชื่อซึ่งเข้าไม่ ฉลาดเฉลียว"

ข. การสร้างกริยากริิตโดยการเรียงคำ

ตามปกติเขมรทุกยุคสร้างคำกริยากริิตโดยการเติมหน่วยคำไม่อิสระ เช่น

เขมรยุคปัจจุบัน	เขมรยุคกลาง	เขมรยุคโบราณ	
บเรียน	บเรียน	บรยุยน	"ทำให้เรียน"
บงเกิด	บงเกิด	บงเกต	"ทำให้เกิด"

แต่ในเขมรยุคปัจจุบัน มีวิธีการสร้างคำกริยากริิตอีกวิธีหนึ่งโดยการเรียงคำ คือ ใช้กลุ่มคำ เชื้อวิโอย "ทำให้" นำหน้าคำกริยา การสร้างคำกริยากริิตแบบนี้ 2 เป็นแบบที่ตรงกับไทย (ดูข้อ 6.6) ไทยใช้เป็นปกติในภาษา เขมรรวิวิธีการสร้างคำแบบนี้ไปใช้ในเขมรยุคปัจจุบัน ส่วนเขมรยุคกลาง และยุคโบราณ ไม่ปรากฏการสร้างคำกริยากริิตแบบนี้

ตัวอย่างการสร้างคำกริยากริิตโดยการเรียงคำ

ภาษาไทย	ภาษาเขมร			ความหมาย
	เขมรยุคปัจจุบัน	เขมรยุคกลาง	เขมรยุคโบราณ	
ทำให้รองไห	เชื้อวิโอยยู่	-	-	"ทำให้รองไห"
ทำให้เห็น	เชื้อวิโอยเฮญ	-	-	"ทำให้เห็น"

5. จากการศึกษาเรื่องระบบการนับและการใช้คำบอกจำนวนในภาษาเขมร พบว่า ไทยมีอิทธิพลต่อเขมร เป็น 2 ทาง คือ

ก. อิทธิพลทางคำบอกจำนวน

คำบอกจำนวนในภาษาเขมรประกอบด้วยคำศัพท์ภาษาต่าง ๆ 3 ภาษา ได้แก่ ภาษาเขมร ภาษาไทย และภาษาบาลีสันสกฤต คำศัพท์ภาษาเขมรและภาษาบาลีสันสกฤต ปรากฏในเขมรทุกยุค เฉพาะคำภาษาไทยปรากฏในเขมร 2 ยุค คือ ยุคปัจจุบัน และยุคกลาง เขมรรับคำบอกจำนวนภาษาไทยไปใช้ในเขมรยุคกลางเป็นยุคแรก มีจำนวนคำทั้งสิ้น 16 คำ คำไทยเหล่านี้มีใช้สืบต่อมาถึงเขมรยุคปัจจุบัน แต่จำนวนคำกลับลดลงเหลือ 13 คำ คำบอกจำนวนภาษาไทยที่ใช้ตรงกันมี 16 คำ (ดู 7.4.1) เช่น

ภาษาไทย	ภาษาเขมร		
	เขมรยุคปัจจุบัน	เขมรยุคกลาง	เขมรยุคโบราณ
สามสิบ	สามสิบ	สามสิบ	-
สี่สิบสี่	-	เสเสิบมูเส	-
ร้อย	รย	รย	-
หกร้อย	-	หารย	-
พัน	พาน	พัน, พาน, พาน	-

ข. อิทธิพลทางการคำนวณ

เขมรมีระบบการนับ 2 ระบบ ระบบหนึ่งเป็นระบบที่เขมรใช้ในเขมรยุคโบราณ อีกระบบหนึ่งเขมรใช้ในเขมร 2 ยุค คือ เขมรยุคปัจจุบันและยุคกลาง ระบบที่เขมรใช้นับเลขในเขมรยุคปัจจุบันและยุคกลางเป็นระบบการนับแบบเดียวกับไทย ไทยใช้เป็นที่ปรากฏในภาษาและใช้ตั้งแต่ยุคสุโขทัยเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงระบบการนับเลย ส่วนระบบการนับในภาษาเขมร เขมรเปลี่ยนแปลงระบบการนับแบบเดิมที่ใช้

อยู่ในเขมรโบราณ คือ การคำนวณด้วย

$$(\text{หลัก} \times \text{หน่วย}) + (\text{หลัก} \times \text{หน่วย}) + \text{เลขสิบ} + \text{หน่วย}$$

มาเป็นการคำนวณตามแบบไทย ในยุคกลางของเขมร คือ การคำนวณด้วย

$$(\text{หน่วย} \times \text{หลัก}) + (\text{หน่วย} \times \text{หลัก}) + (\text{หลักสิบ} + \text{หน่วย})$$

และใช้เรื่อยมาจนตราบเท่าทุกวันนี้

ตัวอย่าง การคำนวณเลขบางจำนวนตามแบบไทยที่ปรากฏในภาษาไทย และในภาษาเขมร

จำนวนเลข	ภาษาไทย	ภาษาเขมร		
		เขมรยุคปัจจุบัน	เขมรยุคกลาง	เขมรยุคโบราณ
30	สามสิบ	สามสิบ	สามสิบ	-
44	สี่สิบสี่	แอสสิบบัวน	เสเสบเส	-
100	ร้อย	รย	รย	-
6000	หกพัน	บรูำม้วยพัน	หุกพัน	-

6. จากการศึกษาเรื่องการใช้คำลักษณนามในภาษาเขมรพบว่า ไทยมีอิทธิพลต่อเขมร 2 ทาง คือ

ก. อิทธิพลด้านคำลักษณนาม

คำลักษณนามในภาษาเขมรแบ่งได้เป็น 7 ประเภท ได้แก่ คำลักษณนามบอกอาการซึ่งตวงวัด คำลักษณนามบอกบุคคล คำลักษณนามบอกเวลา คำลักษณนามบอกสิ่งของ คำลักษณนามบอกสถานที่ คำลักษณนามบอกทั่วไป และคำลักษณนามบอกกริยา

คำลักษณนามบอกการซึ่งตวงวัดมีจำนวนคำมากที่สุด คำลักษณนามประเภทอื่น ๆ บางยุคมีประเภทละ 1 - 7 คำ บางยุคมีประเภทละ 1 - 15 คำ ยกเว้นคำลักษณนาม

โครงสร้างแบบที่ 1 : คำนาม-คำบอกจำนวน-คำลักษณนาม

โครงสร้างแบบที่ 2 : คำนาม-คำลักษณนาม-คำบอกจำนวน

โครงสร้างแบบที่ 1 ปรากฏในเขมรทุกยุค โครงสร้างแบบนี้เป็นแบบที่เขมรยุคปัจจุบันและยุคกลางนิยมใช้ เพราะคำลักษณนามทุกประเภทปรากฏในโครงสร้างแบบนี้ แต่ในยุคเขมรโบราณ โครงสร้างแบบที่ 1 แม้จะมีที่ใช้ แต่ก็ใช้เฉพาะในวงจำกัดเท่านั้น (ดูขอ 8.2.3.1)

ส่วนโครงสร้างแบบที่ 2 ปรากฏในเขมร 2 ยุค คือเขมรยุคกลางและเขมรยุคโบราณ ไม่ปรากฏในเขมรยุคปัจจุบัน โครงสร้างแบบนี้นิยมใช้แพร่หลายในเขมรยุคโบราณ คำลักษณนามเกือบทุกประเภทในยุคนี้ปรากฏในโครงสร้างนามวลีแบบที่ 2 ในยุคเขมรกลาง แม้โครงสร้างแบบที่ 2 ยังปรากฏใช้ แต่ก็มีที่ใช้จำกัดเฉพาะกรณีใดกรณีหนึ่งเท่านั้น

(ดู 8.2.2.2) เขมรยุคกลางกลับนิยมใช้คำลักษณนามเกือบทุกประเภทในโครงสร้างนามวลีแบบที่ 1 ในยุคต่อมาคือเขมรยุคปัจจุบัน คำลักษณนามทุกประเภท ปรากฏในโครงสร้างนามวลีเพียงโครงสร้างเดียว คือ โครงสร้างแบบที่ 1 ส่วนโครงสร้างแบบที่ 2 ซึ่งนิยมใช้ในเขมรยุคโบราณไม่ปรากฏในยุคปัจจุบันเลย

โครงสร้างนามวลีแบบที่ 1 เป็นโครงสร้างที่ตรงกับโครงสร้างนามวลีในภาษาไทย ไทยใช้โครงสร้างแบบนี้เป็นปกติในภาษาและมีหลักฐานการใช้ในโครงสร้างแบบที่ 1 มาตั้งแต่สมัยสุโขทัยและใช้เรื่อยมาถึงปัจจุบัน จึงทำให้เชื่อได้ว่าเขมรยุคกลางน่าจะรับวิธีการใช้โครงสร้างนามวลีแบบที่ 1 ไปจากไทย เพราะคำศัพท์ภาษาไทยคำแรกก็ปรากฏในยุคนี้ด้วย (ดูเชิงอรรถที่ 1 หน้า 246)

ตัวอย่างคำลักษณนามประเภทต่าง ๆ ที่ปรากฏในโครงสร้างนามวลีแบบที่ 1 ในภาษาไทยกับในภาษาเขมรทุกยุค

คำ โครงสร้าง นามวลี ลักษณะนาม แบบ ประเภทต่าง ที่ 1	ภาษาไทย	ภาษาเขมร		
		เขมรยุคปัจจุบัน	เขมรยุคกลาง	เขมรยุคโบราณ
บอกการตั้งตวงวัด	×	×	×	เฉพาะการวัด
บอกเวลา	×	×	×	×
บอกบุคคล	×	×	×	×
บอกสิ่งของ	×	×	×	-
บอกสถานที่	×	×	×	-
บอกทั่วไป	×	×	×	พบ 1 ตัวอย่าง

โครงสร้างกริยาวลีในภาษาเขมรมีเพียงแบบเดียว คือ คำกริยา-คำบอกจำนวน-คำลักษณะนาม ตำแหน่งคำลักษณะนามในโครงสร้างกริยาวลีปรากฏตำแหน่งเดียวกับตำแหน่งคำลักษณะนามในโครงสร้างนามวลีแบบที่ 1 ซึ่งเป็นโครงสร้างนามวลีแบบไทย โครงสร้างแบบนี้ปรากฏในเขมร 2 ยุค คือ ยุคปัจจุบัน และยุคกลาง ส่วนยุคโบราณไม่พบหลักฐาน จึงอาจสันนิษฐานได้ว่า เขมรรับโครงสร้างกริยาวลีไปจากไทยเช่นกัน

จากการศึกษาเรื่องคำไทยและอิทธิพลบางประการ ของภาษาไทยในภาษาเขมรพบว่า ในด้านคำยืม คำไทยที่เขมรยืมไปใช้ประกอบด้วยคำที่บอกวัฒนธรรม เช่น ชื่อสี่ชื่อตำแหน่งข้าราชการ ชื่อขนม ชื่อเครื่องประดับบ้าน ฯลฯ และคำไวยากรณ์ต่าง ๆ เช่น คำกริยาวิเศษณ์ คำลักษณะนาม คำบอกจำนวน เป็นต้น คำเหล่านี้ปรากฏเป็นจำนวนมากในเขมรยุคกลาง และเพิ่มจำนวนคำมากขึ้นในเขมรยุคปัจจุบัน

ในด้านไวยากรณ์ เขมรเริ่มรับอิทธิพลภาษาไทยในด้านนี้ในเขมรยุคกลาง อิทธิพลบางด้าน เช่น การใช้คำบอกจำนวน และการใช้คำลักษณะนาม อาจบอกระยะเวลาที่แน่นอน

ได้ว่า เขมรรับอิทธิพลในคำต่าง ๆ เหล่านี้เมื่อไร เช่น

การใช้คำบอกจำนวน	ปรากฏครั้งแรกในปี พ.ท. 2168
การใช้คำลักษณนาม	ปรากฏครั้งแรกในปี พ.ศ. 2170

ส่วนอิทธิพลคำอื่น ๆ เช่น การสร้างคำนามโดยการประสมคำ การสร้างคำกริยากริยิตโดยการเรียงคำ และตำแหน่งของคำลักษณนามในโครงสร้างนามวลีและกริยาวลี ไม่อาจบอกระยะเวลาที่แน่นอนได้ แต่จากหลักฐานการใช้คำและการเปลี่ยนแปลงลักษณะโครงสร้างทางไวยากรณ์จากเดิม คือแบบเขมรยุคโบราณมาเป็นแบบไทย ทำให้เชื่อได้ว่า เขมรรับอิทธิพลเหล่านี้ในเขมรยุคกลางอย่างแน่นอน และอิทธิพลนี้ยังมีสืบต่อมาจนถึงเขมรยุคปัจจุบัน

ขอเสนอแนะ

ในการศึกษาคำไทยและอิทธิพลบางประการของภาษาไทยในภาษาเขมนั้น ยังมีคำไทย-เขมร อีกกลุ่มหนึ่งที่น่าสนใจนำมาพิจารณาเพราะ

ก. คำเหล่านี้มีลักษณะทางภาษาร่วมกันจนไม่อาจตัดสินด้วยเกณฑ์ใด ๆ ได้ศึกษาแล้วในบทที่ 3 ว่า เป็นคำไทย เช่น คำ จบ "จบ" แหก "แหก" และ ยึด "ยึด" เป็นต้น

ข. บางคำพจนานุกรมเขมรบันทึกว่าเป็นคำไทยแต่พจนานุกรมไทยบันทึกว่าเป็นคำเขมร เช่น คำ แชส "กระแสด" เพี้ยต "พะเนี้ยต" เป็นต้น

ค. บางคำพจนานุกรมเขมรบันทึกว่าเป็นคำไทยแต่พจนานุกรมไทยบันทึกว่าเป็นคำภาษาอื่น เช่น เมรุญ "มะเร็ง" หายฟุง "เลหฺล้ง" และ สกฺลาค "สั๊กกะหลาด" เป็นต้น

ง. บางคำพจนานุกรมเขมรบันทึกว่าเป็นคำไทย แต่พจนานุกรมไทยมิได้บันทึกว่าเป็นภาษาไทย เมื่อพิจารณารูปเขียนซึ่งไม่สอดคล้องกับอักษรวิธีในภาษาไทย ทำให้เห็นว่า สันนิษฐานว่า คำลักษณะนี้เป็นคำเขมรที่ไทยยืมมาใช้ และเขมรยืมกลับไปใช้ในภาษาเขมร

เขมรอีกทอดหนึ่ง รูปเขียนในภาษาเขมร จึงมีลักษณะการเขียนตามเสียงซึ่งปรากฏในภาษาไทย เช่น

ภาษาไทย	ภาษาเขมร
รำคาญ	ร็ชาน

และบางคำพจนานุกรมเขมรมิได้บันทึกเป็นคำไทยแต่ก็มีลักษณะดังกล่าวข้างต้นนี้ เช่น

สำคัญ	ลัชาน
รางวัล	รงวาน

จ. บางคำพจนานุกรมไทยและพจนานุกรมเขมรมิได้บันทึกว่าเป็นคำภาษาไทยใด แต่คำเหล่านี้ปรากฏในภาษาเพื่อนบ้านด้วย เช่น

ภาษาไทย	ภาษาเขมร	ภาษาอื่น	
กะปิ	กาปิ	งาปิ	(พม่า)
กูป	กูบ	กูบ	(มลายู)
ขนม	นั	นั	(มอญ) เป็นต้น

คำไทย-เขมร ตั้งแต่ขอ ก - จ ทุกประเภทนี้ น่าจะได้มีการรวบรวมและนำไปศึกษาเปรียบเทียบกับไทยถิ่นอื่น ๆ เขมรถิ่นอื่น ๆ หรือภาษาอื่น หรือหาวิธีพิจารณาอย่างใดอย่างหนึ่งต่อไป เพื่อที่จะทำให้ทราบได้แน่ชัดว่า เป็นคำเดิมของภาษาใด

นอกจากนี้ภาษาไทยและภาษาเขมรมีลักษณะทางภาษาร่วมกันหลายประการ เช่น การประกอบคำ ระบบการนับและการใช้คำบอกจำนวน เป็นต้น เมื่อศึกษาพิจารณาลักษณะที่เวิ้ร่วมกันเหล่านี้ให้ลึกกลงไปแล้ว จะพบอิทธิพลของภาษาไทยที่มีต่อภาษาเขมรอย่างเด่นชัด ในทำนองเดียวกันน่าจะมีผู้ศึกษาวิจัยลักษณะอื่น ๆ ที่มีอยู่ร่วมกันในภาษาทั้งสอง เช่น

โครงสร้างของประโยคลักษณะต่าง ๆ ในภาษาเขมรและภาษาไทย หรือลักษณะร่วมในการใช้สำนวน เป็นต้น เพื่อพิจารณาว่าภาษาไทยมีอิทธิพลต่อภาษาเขมรในเรื่องเหล่านี้หรือไม่ และอย่างไร ผลการศึกษาอาจจะช่วยสนับสนุนแนวความคิดใหม่ที่ได้เสนอในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ว่า "ภาษาไทยไม่เพียงแต่ได้รับอิทธิพลของภาษาเพื่อนบ้านแต่เพียงฝ่ายเดียว แต่ประเทศเพื่อนบ้านก็ยังได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยด้วย"

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย